

Mi is lenne, ha Isten nem volna türelmes?! Lett volna-e a bűnös vámszedőből Máté, a tanítvány? Lett volna-e a bűnös asszonyból megtért? Zákeusból új ember, Péterből kőszikla? Hát Saulból Pál apostol? Augusztinuszból Szent Agoston? Aligha. Ismerjük be, hogy velünk is számtalanszor volt türelmes a jó Isten. Értékeljük Istennek ezt a tulajdonságát. Imádkozzunk hozzá: legyen türelmes irántunk és legyünk mi is türelmesek! Amen.

TÜRELEM (2)

Lk 21,19

A múlt vasárnap arról elméltünk, hogy Isten milyen végtelenül türelmes. A Bibliából és a történelemből vett példákkal mutattunk rá arra, hogy az Isten fogalma azonosul a türelem fogalmával. Ez alkalommal folytassuk a gondolatot, foglalkozzunk az ember türelmével is.

Amikor Jézus elbocsátja tanítványait, tanácsokkal látja el őket. „Imé, én elbocsátlak titeket, mint juhokat a farkasok közé; legyetek azért okosak mint a kígyók, és szelióék, mint a galambok” — hangzik figyelmeztetése (Mt 10,16). Valamennyi tanácsa közül a legfontosabb: „A ti béketűrőitek által nyeritek meg lelketeket.”

E jézusi meghagyás kapcsán két kérdés merül fel.

Az első: minek alapján volt Jézusnak joga ezt a kijelentést tenni, ezt a tanácsot adni? Tanácsot adni csak akkor van jogunk, amikor olyant tanácsolunk, amit magunk is megtartunk. Akkor mondhatjuk: légy jó, légy igaz, légy türelmes, amikor magunk is jók, igazak, türelmesek vagyunk. Jézusnak azért volt joga figyelmeztetni tanítványait: legyetek türelmesek, mert ő is az volt. Mikor Kapernaumból haza jött, ellene támadtak, máskor a gyógyításaiért támadták, az adópénzzel törbe akarták csalni, Judás elárulta, Péter megtagadta, ellenségei csúfolták, arcul verték, töviskoronát fontak fejére, keresztfára feszítették, és ő mindig tűrt, türelmes volt és nyert! Megnyerte a lelkét, a világot!

Második kérdésünk: szükség volt-e erre a tanácsra és miért? Jézus jól látta, hogy a tanítványok nem elég türelmesek. Sok kiváló tulajdonságuk van, de nincs elég türelmük. Türelmetleneknek bizonyultak, amikor a viharos tengeren voltak, mikor a gyermekek zajongtak a pihenő Jézus körül, midőn éhesek voltak és tépték a kalászt. A Getsemáné kertben a türelmetlen Péter kardot ránt. Nagypénteken szétszaladnak. Nagy szükségük volt tehát a tanácsra, a figyelmeztetésre: „a ti béketűrőitek által nyeritek meg lelketeket.” Ez később be is igazolódott, amikor — mint apostolok — a legbámulatosabb türelemről tettek bizonyosságot: pünkösdkor gúnyolták őket és ők tűrtek! Megkorbácsolták, börtönbe vetették őket és ők tűrtek! Később életüket is fel kellett áldozniuk s ők mindent eltűrtek: megnyerték lelküket, a győzelmet és a világot!

„A ti béketűrőitek által nyeritek meg lelketeket!” — nekünk is szól a figyelmeztetés, nekünk is szükségünk van tanácsra. Talán soha olyan türelmetlen nem volt az ember, mint ma. Századunk a türelmetlenség százada. Minden, ami rossz életünkben, a türelmetlenség gyümölcse. A két világháború áldozatainak száma több, mint az összes addigi háborúké. Mindkét háború a nemzeti türelmetlenség tragikus termése. Vallási vitát figyeltem meg. A szembenálló felek végül fogukat

vicsorgatták egymásra. A vétkes: a felekezeti türelmetlenség! Családi villongás, veszekedés, válás oka: a türelmetlenség! Rossz gyermeket látunk: a szülőknek nem volt türelmük nevelésével foglalkozni! Az autóbuszban valaki helyet követel, veszekedés lesz belőle. Nincs türelme kivárni, amíg a másik leszáll! Sorbanálláskor szóváltás támad. A várakozóknak nincs türelmük egymáshoz!

Sok példa van arra, hogy minden rossz forrása a türelmetlenség. Hogy mennyire romboló, akkor látjuk, ha megfogalmazzuk textusunk ellentétét: a ti türelmetlenségetekkel veszitek el a ti lelketeket, békességeteket!

Honnan merítsünk hát türelmet? Elsősorban Istentől. A hit tagadhatatlan forrása a türelemnek. A hívő ember ismertető jele a türelem. A türelem példáját Jézustól és tanítványaitól tanulhatjuk meg. Ki Jézust bírja, a türelmet bírja!

Legyünk türelmesek! Önneveléssel, önmagunk megtagadásával megnyerhetjük a türelem erényét. Legyünk türelmes szülők, házastársak, munkatársak, vallásos emberek mindenkiel szemben. Tanuljuk meg a szeretetben mindenkor elviselni egymást! Ámen.

A NAGY VACSORA (1)

Lk 14,16--18

A példázatbeli gazda nagy vacsorát készített. Elküldi szolgálait és hivatja a vendégeket. De azok kifogásokat találnak és nem mennek.

Ebben a példázatban Jézus nem egy valóságos vacsoráról beszél, hanem olyan drága alkalmakról, amikor Isten és ember együtt lehetnek. Isten, mint gazda, az evangélium tápláló, édes kenyerét szolgáltatja fel és üzen értünk: jöjjetek! vár a vacsora, vár az élet kenyere, a hit itala, az isteni áldás csókja, vár az istentisztelet! E hívásra ma is sokan mentegetőzve válaszolnak: köszönöm a meghívást, megtisztel vele, de nem lehetek, elfoglalt vagyok. Bizony, a példázatbeli gazda családja, vendégei visszautasításai nyomán sok vasárnapon megismétlődik. Istennek sok hivatalos vendége nélkül kell megtartania a vacsorát, az istentiszteletet, mert sokan kimentik magukat, ilyen-olyan nehézségekre, akadályokra hivatkozva.

Száll az üzenet az égi hullámokon: jöjj, minden kész, terítve az asztal, a drága alkalom vár! Mondd meg a gazdának — felelnek egyesek — nem kívánkozom az ő házába, templom nélkül is megvagyok. Igazuk volna? Úgy réz ki, hogy igen, hiszen, aki nem jár a templomba, az is megvan, létezik. A fák, a füvek, az állatok, a hegyek és a tengerek sem járnak templomba s mégis megvannak. Ilyen értelemben mi is megvagyunk. Csakhogy a mi életünk másabb, mint a füvek, fák, állatok, hegyek vagy tengerek élete. Nemcsak létezni, enni-inni akar, hanem minőségi életet élni. Hívásunk nemcsak a pusztá létezés, hanem a minőségi élet! Hív a templom is, s nem mindegy, hogy az evangélium szellemében élő vagy gyarló, lelketlen emberek vagyunk! A példázatbeli vendégek gondolkodásával sokmindent rá vágthatjuk: nélküle is jól megvagyunk!

Száll az üzenet tovább: ember jöjj, kész a vacsora! Mondd meg a gazdának — hangzik a felelet — nem megyek. Tudom, érzem, hogy Isten mindenütt jelen van, őt nem lehet kézzel csinált falak között tartani. Isten végtelenül nagy, s az ő tiszteletének méltó helye a nagy mindenség, a természet temploma. Én a természet templomában imádkozom, nincs szükségem a kőből rakottra. Nem az a fontos,